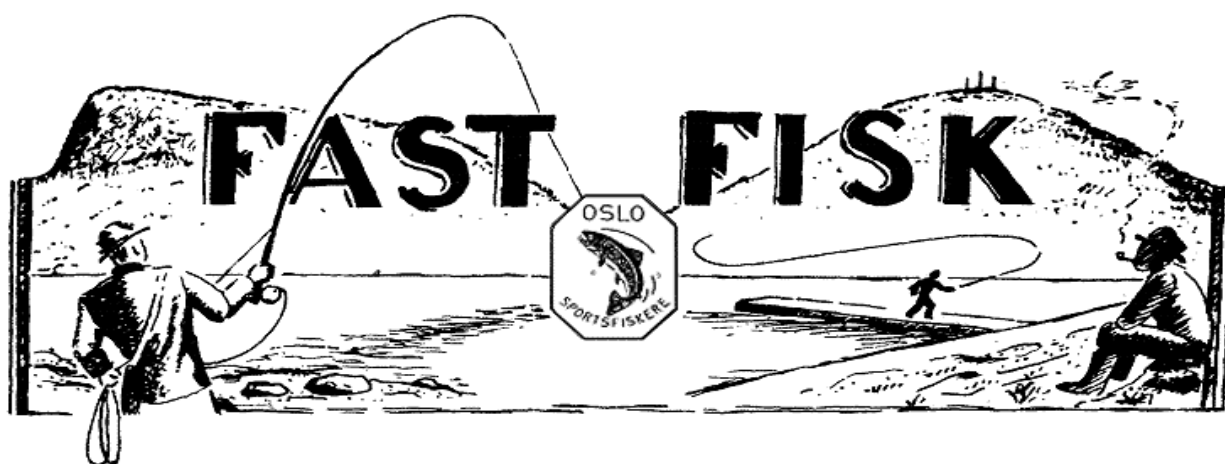

Nr 3

Medlemsblad for Oslo Sportsfiskere

September 2018

Red. med barnebarnet Emma-Sophie og sin første ørret tatt på dorging med stang og spinner i Ognilla - 6 gr. PanterMartin

OSLO SPORTSFISKERE (www.oslosportsfiskere.no)

Postboks 989 Sentrum, 0104 Oslo,
e-post: post@oslosportsfiskere.no ,

Bankkonto. 5001.06.26096
Orgnr.: 885004822

STYRET fra 18.3.2018

Funksjon	Navn	Adresse	Mobil / tlf.
Formann:	Geir Gundersen	Tyrihansveien 6, 0851 Oslo Geir.h.gundersen@gmail.com	97151079
Nestformann:	Geir Granli	Seljeveien 5, 0575 Oslo geir.granli54@gmail.com	90953450
Kasserer	Simen Corneliussen	Amtmann Meinichs gate 3, 0482 Oslo djnemis@gmail.com	93267103
Sekretær:	Viggo Kristiansen	Levrevn. 1, 1346 Gjettum Viggo.kristiansen@gmail.com	97515127 67545921
Styremedlem	Erik N. Andersen	Hasleveien 41b, 0575 Oslo eriknandersen@hotmail.com	95223194 22354800
Styremedlem	Geir O. Tidemandsen	Rødbergveien 88D, 0593 Oslo, geirtide@gmail.com	48135520
Suppleant:	Oddvar Ringstad	Irisveien 24, 0870 Oslo oddvar.ringstad@dynea.com	92084620
Suppleant	Kjell Grønningen	Ekebergveien 19 Q, 0196 Oslo kjellgr@gmail.com	91532633
Suppleant:	Johan Grønning	Bjerkebakken 38 A, 0757 Oslo Job-gro@online.no	92239408

UTVALG

Møteutvalg:	Erik Andersen, Geir Granli, Viggo Kristiansen
Turutvalg:	Faste turer (Geir Gundersen, Simen Corneliussen)
OFA-oppmann:	Erik Andersen
FastFisk red.:	Stein Wines email: stein-wi@online.no
Web.red.:	Geir Granli, Geir Gundersen - Harald Hovde red. isfiskesider
Vaktmestere dammen:	Stein Wines, Geir Tidemandsen
Ungdomsutvalg:	Simen Corneliussen,

REVISORER

Tore Raaer,

REGNSKAPSFØRER

Stein Wines

VALGKOMITE

Styret (ingen andre ønsket å sitte i valgkomiteen)

CASTING-STYRET (fra mars 2018)

Geir Granli (leder), Viggo Kristiansen, Dan Otto Isachsen, Espen Mykløen

Formannen har ordet

For en flott sommer dette har vært. Til tross for dette har jeg inntrykk at mange i foreningen ikke har hatt så bra fiske som man kunne ha ønsket. Det ble kanskje for tidlig sommer og badetemperatur, med resultatet at klekkinger og fisk forsvant før man hadde funnet frem fiskeutstyret. Det blir spennende å se hva slags ringvirkninger denne sommeren fører med seg for fiskebestander og insektliv i årene som kommer.

Til tross for dette, er undertegnede godt fornøyd med egen sesong. Det har blitt fine fangster i sjøen med torsk, lyr, makrell, sjørret og havabbor for første gang. Fisk ble det også på Finnmarksvidda, Hardangervidda og Dovrefjell, både ørret og røye kom på land.

I skrivende stund, begynner aktiviteten på dammen å avta. Det har vært mye aktivitet på dammen både vår, sommer og høst i år på tirsdager og lørdager. Det har vært mange nye ansikter, dette er en gledelig utvikling. Styret håper denne

trenden vil utvikle seg i årene som kommer, og at dammen kan bli et samlingssted for kastere og fiskere i hovedstadsområdet.

Medlemsmøtene med foredrag vil i år bli flyttet til vår samarbeidspartner Angler i Nydalen. Dette er en prøveordning i oktober og november, og vil bli evaluert av styret for å se om dette er noe vi vil fortsette med i tiden fremover. Vi har også fått medlemsrabatt på 16,5% hos Angler som samarbeidspartner, denne gjelder dog ikke produkter fra Flyfish Europe.

Det blir turer også i høst. Harrturen har allerede vært, men det blir havfisketur til Holmestrand i slutten av september og sjøfisketur til Storsand ved Hurum i begynnelsen av november.

Vi begynner også på igjen med fluebinding på Holmendammen i oktober.

Følg med på nett- og Facebooksider for oppdatert informasjon. Vi vil også fortsette med å sende ut SMS når det er aktiviteter som finner sted. Hvis du ikke mottar SMS fra oss, må du gå inn på sidene til NJFF og legge inn ditt telefonnummer.

Til slutt vil jeg minne om at vår konkurranse «Årets Fisker» går frem til 31.desember. Hvis du har fått en fin fisk i år, så meld den på i konkurransen. Hvem vet, kanskje det er du som stikker av med gavekortet på 500,-kr og plakett.

Piscator non solum piscatur

Bare et kast til.

Geir H. Gundersen
Formann

Klubbmøter Oslo Sportsfiskere høsten 2018. (NB - nye lokaler)

Medlemsmøtene er fra i høst lagt til «Anglers» lokaler i Nydalen, Nydalsveien 30b. Grei adkomst er med T-bane, rute «Ring», som stopper i Nydalen et stenkast unna. Møtene begynner kl. 1900.

Det har vært en sjelden varm sommer i år. Men fisket? Det har vel vært nokså vekslende. Noen sier overraskende bra, andre er mer oppgitt over dårlig fiske. La oss kjøle oss ned på de nærmeste høstmøtene og utveksle erfaringer. Noen opplevelser er delt lenger bak i bladet.

Vi nærmer oss altså oktober og høstmøtene. La oss samles til hyggelige treff i tidsriktige lokaler i Nydalen. Kom du også. Se program nedenfor som nå er ganske så spikret.

Vi ser også frem til gode fluebinderaftener på dammen. Dette blir nok nærmere november /desember. Med innlagt vann og gode forhold blir det trivelig på dammen også i vinterhalvåret. Sett av de aktuelle dagene som blir annonsert på nettet og facebook.

Torsdag 25. oktober

«Streameren – veien til et mer effektivt fiske» v/ Daniel Bergmann

Daniel er fra Karlstad i Sverige, ansatt som selger i «Fly-Dressing» som er Sveriges største fluefiske utstyrsgrossist med tyngdepunkt på fluebinding. Han er en meget dyktig kaster og fluebinder med streamere som favoritt. Daniel er mye ute og reiser i jobben. Når han ikke reiser «finner du ham i fjellene» (de svenske). Han har vært fiskeguide på Kola, holdt foredrag i Norge mm.

Torsdag 22. november

Vidar Paulsen , salgskonsulent Nord-Norge, kundesenter og export for Nordic Outdoor.

**«Nymfefiske og andre godbiter»
v/ Vidar Paulsen.**

Vidar er kjent for de fleste i klubben vår. Han har vært nær knyttet til Oslo Sportsfiskere både som kasteinstruktør, foredragsholder på flere møter og demonstrert både utstyr og kasteteknikker på dammen. Han har alltid noe å bidra med.

Nymfefiske er noe han virkelig kan.

Gjennom dine mange år på Norges landslag i fluekasting sitter han inne med verdifulle erfaringer som han gjerne deler med oss. Dette blir bra !

Torsdag 13.12. Julemøte/nyttårsbord. NB på Tåsen kl. 1900. (Tåsenveien 66 som før)

Det blir kjøpt inn mat fra et Cateringselskap.

Andre klubb-aktiviteter i høst

Det begynner å bli tidlig mørkt på dammen nå fra oktober, men det er fortsatt mulig å ta en tur innom en tirsdag. Det vil nok være folk der ennå.

Lørdag er det også som regel folk på dammen. Gjerne fra 11-tiden. De treffes for å trene kasteteknikk, drikke kaffe, gjøre små-vedlikehold på bua og ellers bare kose seg i de fantastiske omgivelsene som vi har ved dammen. Stikk innom du også. De ivrigste gir seg ikke før isen legger seg.

21-23.september. Harr tur – Koppang , Trya camping.

Denne turen er i skrivende stund godt i gang. God deltagelse ser det ut til. Påmeldinger har ligget lenge ute på www.oslosportsfiskere.no.

29. september. Havfisketur ved Holmestrand.

Lørdag 29. september arrangerer Oslo Sportsfiskere nok en havfisketur. Vi reiser ut fra Holmestrand kl.10.00 med båten M/S "Costa Plenty" og retur kl.15.30. Oppmøte ved Hydro i Holmestrand. Vi har utstyr til utlån for de som ikke har eget og foreningen stiller med agn. Egenandel kr. 100. Turen er allerede fulltegnet.

3. november . Høstens sjøfisketur

I år blir det tur til Storsand i Asker på Hurum-landet. Istedenfor Sjøstrand . Lørdag 3. november. Forandring fryder. Fiske fra land.

Adkomst via E18 til Hvalstad. RV165 videre forbi Vetre og Slemmestad til Røyken. Rv/E23 videre mot Drøbak. Ved rundkjøringen rett før Oslofjordtunellen ta rv281 til høyre skiltet mot Filtvedt og Tofte. Dette er Storsandveien. Følg veien i svinger nedover mot Oslofjorden, deretter langs fjorden til Solbergstøa camping. Kommer du til Filtvedt har du kjørt for langt !

Fritt oppmøte fra kl. 0930.

Følg ellers med på www.oslosporsfiskere.no og Facebook. Det sendes også ut nyhetsbrev pr. sms, en telefontjeneste vha. LinkMobilty som benytter telefonnummeret ditt som er registrert i NJFF-medlemsregister for OS.

Orienteringer fra styret

Et **prøvefiske** som ble gjennomført før NM på dammen 26.-27. mai, viser at bestanden av karuss, abbor og sørv er god. Det ble også tatt en stor ørret. K-faktoren på fisken er også god.

Det er lagt opp vann til **urinal i bua** . Videre vil man anskaffe en sementring eller tilsvarende rundt vannpumpen utendørs for å gjøre den mindre sårbar og være penere i terrenget.

Div. **fiskeutstyr** til kastekursene er innkjøpt.

Opplegget for høstens **fluebinderkvelder** er snart klart. Sjekk ut nettsidene for info.

Det blir dugnad og **opprydding på bakrommet i bua** en dag i oktober. Dato avklares senere. Taket innendørs skal også paneles (Knut A. Gravdahl).

Det blir intet ekstra **fluekastekurs** i høst. I stedet planlegges tre kurs neste år

Sommerturen 2019 vil gå til Knutsbu i Geitvassdalen 4. – 11. august. Gode muligheter for transport fram og tilbake. Dette er en tur for de spreke. Knutsbu er en steinbu (ubetjent !).

Det er kommet signaler om at **Holmendammen** kan bli tømt for vann/mudret i løpet av 2019. Antagelig blir det ikke før i 2020 . Det er aktuelt å se dette i sammenheng med mulighetene for ny brygge beregnet for handicappede/speycasting.

Pique-skjorter påtrykt OS' logo er satt i bestilling.

SMÅNYTT

Rapport fra HD i sommer.

Geir Tidemandsen rapporterer om en fin kveld på dammen sist tirsdag. Og det har flere av dem i sommer. Nye og gamle fjes dukker opp. vi har hatt veldig godt besøk på tirdagskveldene våre. Veldig moro har det vært med nye mennesker som ønsker å lære fluekasting. Vi hjelper selvfølgelig alle som kommer. Nye folk som kommer beriker miljøet på Dammen og det skal vi være glade for.

En liten rapport fra oss som frekventerer Dammen mye.

Geir O. Tidemandsen

Rapport fra Orkla og Metli-valdet (sommerturen 2018).

Vi hadde leid Metli vald i Orkla ved Fannrem i uke 28 og undertegnede var på plass lørdag 7.7. Vannstanden var liten, men det var mer enn nok laks som viste seg for de ivrige og spente fiskerne som ankom valdet etter hvert. Fisket startet kl 18 og (alt)for mange fiskere startet opp samtidig.

Orkla

Valdet er langt nede i Orklavassdraget og er av den grunn påvirket av flotidspunkt i sjøen utenfor ved Orkanger. Lørdag og søndag var det veldig mye laks som passerte valdet.

Viggo klarte å lure en på kroken rett etter midnatt lørdag, men dessverre for han var de siste akkurat reist fra plassen eller hadde lagt seg for natten. Men Viggo er en dreven fisker så han klarte å lande fisken (10,6 kg) på egenhånd etter en helt vill kamp i følge han selv.

Viggo's laks la i hvert fall ingen demper på iveren til resten av gjengen. Flere var i kontakt med laks det følgende døgnet, men utstyret holdt ikke mål så laksen vant de kampene. Harald fikk etter justering av utstyr en laks på 3,6 kg.

Været var vel varmt for fiske og vannstanden sank til et minimum og aktiviteten av oppgående laks sank i samme takt.

Fra onsdag ble det gitt tillatelse fra Fylkesmannen om å fravike minstevannføring og lett fiske ble innført. Det vil si at kun fiske med flytende snører var tillatt og det førte til at flere av deltakerne startet hjemreisen fra torsdag, så Max hadde tilslutt valdet for seg selv fra fredag til lørdag.

Selv om fangsten ble noe mindre enn forventet – så var det en trivelig gjeng med fiskere som reiste hjem igjen etter ei kjempefin uke hos Lars Metlid – et fantastisk vertskap som ikke visste hva godt han skulle gjøre for oss.

En av erfaringene vi gjorde var vel at antall fiskere burde vært mindre enn de 11 vi totalt var midt i uken og at vi kanskje burde ha innført tider for fiske for å redusere antall fiskere i elven samtidig. Dette er erfaringer vi tar med oss og justerer om det blir flere turer til Orkla.

Noen av gutta på fiskecampen

Tusen takk til alle for ei fin og lærerik uke i Orkla. Valdet er leid allerede for neste år også.

Geir Granli

KM 2018 på dammen

Hei

Klubbmesterskap for Oslo Sportsfiskere ble avholdt på Holmendammen tirsdag 12.juni 2018 i strålende sommervær.

Vinner Ørret Lengde: Geir Granli
Vinner Ørret presisjon: Åge Larsen

Klubbmester ble Geir Granli (dømt foran med lengste kast).

Pallen: Åge, Geir og Espen Mykløen

Forholdene var som vanlig vekslende når det gjelder vind på Holmendammen.

Jeg synes det er synd at ikke flere møter opp og deltar en slik fin kveld med muligheter til å snappe opp gode tips.

v/Geir Granli

P.s En liten kommentar til styremøte neste gang:

Vi har kun 3 vrak av ringer for Ørret presisjon – vi bør investere i noe nytt her slik at vi har 4 komplette sett med ringer som vi kan bruke under trening og konkurranser på Holmendammen. Vi trenger vel kun et nytt komplett sett og reparasjon av de 3 ‘vrakene’ om mulig.

Resultatlisten fra mesterskapet er gjengitt på side 27 . Det ble ikke plass her !

Red.

Thor Stjernø på Fisketur.

Gjennom gode kanaler dukket det opp et bilde av foreningens Thor Stjernø, fisker og OFA-mann, med en solid ørret i neven.

Joda, Thor har vært nordpå i sommer. Nærmere bestemt mellom Kautokeino og Karasjok. Han skulle egentlig fisket i området nærmere Troms men grunnet spesielle omstendigheter ble fisket lagt til et større vann like ved riksveien.

Og det ble napp, ikke mange, men noen få kraftige. Vannet huser storfisk som har vennet seg til Sik-meny. Men har du en stor feit sluk og dorge med, f.eks i størrelsesorden 25gr. Så kan det bli fangst.

Thor tok en på 1,1 kilo og den store på bildet - 2,5 kilo ! Vi gratulerer. Han hadde selvfølgelig også på en som slet av snøret. Og den var VIRKELIG stor.

Thor med storørreten på 2,5 kilo

NM fluefiske 24-25.8 i Trysil.

Norske Konkurransesfluefiskeres Forbund (NKFF) arrangerer hvert år NM i fluefiske. I Den avsluttende konkurranse sekvensen i år deltok Geir Granli. Vi gratulerer Geir med kunststykket å lande Trysil-konkurransens største fisk. Det var en harr på 52 cm. «En flott fisk som sikkert var over kiloen» sier Snorre Grønnæss, guide i Gjerfloen Flyfishing Zone i Trysilelva.

Foto Arne Lund.

Illsint sølv i Orkla

Her kommer Viggos egen beretning om hvordan han kjempet og vant over laksen som er omtalt over, fra Orkla-turen

Skumringen har lagt seg over elva. Et par-tre ganger i løpet av kvelden hadde jeg hatt kontakt med fisk, men nå skimter jeg noe som får pulsen på nytt til å stige. En bølge stiger opp fra den skumhvite virvelen rundt en stein på nedsiden av meg. Det må da være fisk?! Jeg venter litt, og nå er jeg sikker.

Kastet legges ut godt på oversiden, og jeg føler at flua flyter i passe fart mot standplassen. Hogget kommer kontant og uten nøling. Lite ante jeg da at dette skulle bli en av de sterkeste og mest stridbare fiskene jeg har tatt inn.

Jeg hadde, sammen med flere andre medlemmer av Oslo Sportsfiskere, meldt meg på tur til Orkla fra 7. - 14. juli. Klubben har ikke bare bygd ny bu på dammen, arrangert kastekurs m.v. Det er også hvert år tilbud om sommertur til medlemmene. Denne gang var det laksefiske som sto på programmet. Tidligere på kvelden hadde grunneieren, Lars Metli, orientert oss om valdet, hvor grensene går m.v. Stemningen steg. Siste natta var det tatt en laks på drøyt åtte kg.

Selve valdet er lettfisket, det er nesten bortkastet å vade, men strømmen gjennom Metli-valdet går raskt. For å bremse farten på flua blir det derfor viktig å mende og ikke legge kastet for vinkelrett på strømmen.

Det er midnatt, og jeg er blitt alene på valdet. Hvor mange ganger har en ikke kastet på fisk som har vist seg i overflata – uten at noe skjer. Men slik ble det ikke denne gang. Jeg forstår snart at det er en nokså stor laks som har bitt på, seig i dragene, kampvillig og hissig i utrasene.

Vannspruten står rundt den, gang på gang. Så bestemmer den seg for å gå oppover elva. Fort og langt går det, over 100 meter, tror jeg, men så snur den og vil nedover igjen. Laksen blir stående på nedsiden av meg, og en stillingskrig begynner. Min 14,5 fots Hardy Sovereign bøyer seg helt ned i håndtaket. Men nå tør jeg ikke presse fisken hardere – av frykt for at holdet kan ryke.

Jeg må legge mer sidepress på fisken (dette kunne jeg for øvrig ha kommet på tidligere), og forflytter meg nedover, på høyde med fisken der den er blitt stående i elva. Den harde strømmen som presser mot snøret i hele dets lengde gjør at fisken etter hvert blir mer medgjørilig, og snella, som tidligere hadde vært nesten tom for backing, fyller seg opp. Flere ganger kikker jeg oppover valdet for å se om noen av de andre hadde kommet seg ut i elva igjen. Det kunne ha vært greit å få litt hjelp i avslutningen. Men nei, ikke et menneske å se.

Minuttene går. Begynner etter hvert å se konturene av fisken i overflata. For ikke å ta den inn på for kort tøm, i denne fasen er det mange lakser som har gått tapt gjennom tidene, rygger jeg bakover på øra, og fisken bakser seg selv de siste meterne inn på steinene. For å unngå slakk på snøret sneller jeg meg rolig fram til fisken, og jeg gir den et kontant trykk inn på tørt land. Fisken er en hannlaks, og jeg har lov til å ta den.

Flua? En enkel skapning bundet på aluminiumskropp, tynt dresset med fluoriserende rød butt, svart geit som ving iblandet noen strå med flash. Snøret? Mitt ”oldtimer” Hardy Mach 2 flyt, de ytterste fem meterne kappet av og erstattet med en like lang spiss med Hardy fast sink, gjorde jobben også denne gang.

I leiren er det helt stille, men en strime røyk stiger fortsatt opp fra bålplassen. Det vekta, som jeg pleier å ha liggende i ryggsekken, er borte. I vogna der Harald Andersen har tatt inn, lyser det fortsatt. Jeg banker på, og Harald er velvilligheten selv. Han ikke bare veier fisken, han pakker den også inn i plast. Vekta stoppet på 10,6 kg.

Viggo K.

Nordmarka sommer 2018

Her kommer Kjell Grønningens opplevelser i Nordmarka på forsommeren før han drar nordover.

Etter en hard vinter med muligheter for skigåing til langt ut i april gikk ikke isen før 10 mai i mine favorittvann. Jeg tok en kveldstur opp til Kobberhaugtjernet tirsdag 15 mai og det skjedde absolutt ingen verdens ting. Vannet var kaldt og innsektene glimra med sine fravær, ørreten også.

Ei uke seinere eksploderte det hele med en varme som fikk vanntemperaturen raskt opp i femten grader, for så å stige til oppimot tjue bare uka etterpå. Det hele var nesten over før noen rakk å reagere. Vanligvis må man vente til i midten av juni før vanntemperaturen nærmer seg de magiske seksten gradene som gjør at vulgatanymfene begynner forbedrede seg på klekkeprosessen. I år ble det bare kaos og frustrasjon, både for innsekter, fisk og for fiskere.

Selv hadde jeg fri den siste uka i mai og brukte dagene til å farte rundt inne i nordmarka og lite nede i østfold. Varmen ødela alt og det eneste resultatet av ei ukes fiske var en forvirra tass på fire hekto som tok en marginatadun i et lite myrvann langt nord i skauen. Krise! Og verre skulle det bli.

Juni ble så varm at man måtte konsentrere fisket til enten tidlig på morran eller seint på kvelden, jeg målte sjokkerende 24

kunne ha vært artig å få veid fisken, men

grader i et lite vann ca 500 meter over havet. Da fisker du rett og slett ikke, for ørreten er jo mer død enn levende under slike forhold.

Heldigvis traff jeg på litt action lørdag 23 juni. Det var varmt, det var sol, det klekka litt vulgata og det ramla ned skogsmaur. Snakker om flaks. Etter mye om og men fikk jeg endelig en skikkelig vakker ørret på 1100 gram til å ta min overraskende delikat presenterte vulgataklekker. Der og da var sportsfiskerlivet endelig verdt å leve igjen!

Gleden varte imidlertid kortvarig, for etter dette fikk jeg ikke en eneste ørret til før jeg satte kursen nordover den 16 juli. Mer om denne turen et annet sted i Fast Fisk. Konklusjonen på sommerens fiske i nordmarka er derfor enkel og grei: Elendig.

La oss håpe at høsten gir oss bedre forhold selv om jeg har mine tvil ettersom det er så lite vann i enkelte sjøer at det nesten er komisk. I skrivende stund har jeg vært på fem turer siden jeg kom hjem fra nordland og ikke fått en eneste fisk, ikke har det vaka noe særlig heller. Og hvor er innsektene?

Måtte siste del av september og første halvdel av oktober by på godt gammalt klassisk høstfiske, kanskje må harvestanga fram igjen...rapport følger i neste nummer av FF.

Kjell Grønningen.

Ørretjakt i Sulitjelma

Den varme sommeren her på østlandet gjorde mange av oss til klimaflyktinger litt tidligere enn planlagt. Allerede den 16 juli satte jeg kursen oppover mot kjølige temperaturer og forhåpentligvis mer bitevillig ørret.

Med innleid bil bar det innover mot svenskegrensa etter å ha flydd til Bodø. Været hadde snudd helt om så det som møtte meg inne i Sulis var 27 grader og horder med klegg store som spurver. Myggen var på retur så den var det ingen grunn til å bekymre seg over. Men ville fisken bite, og hva med innsektslivet?

Det viste seg fort at døgnfluene stort sett allerede hadde klekka i de vanna jeg pleier å fiske i, men heldigvis var det brukbar fart på vårfluene. På forhånd var mitt store mål som alltid å bikke tokilos grensa. Jeg har ett ganske så hemmelig vann ikke så langt unna det store Balvatnet hvor jeg veit at det svømmer fisk på godt over kiloen, spørsmålet var bare om de fremdeles var der og om det kanskje også var større fisk der nede i det relativt dype vannet det ikke tar mer enn ti minutter å gå rundt.

Det blåste mye de første dagene noe som bare var en fordel da kleggen var ekstremt hissig, noe som betød striping av vårfluer i bølgene. Noen vak var det vanskelig å få øye på. Vel oppe ved gullvannet satte jeg på en klassisk G&H sedge som blei dratt inn med harde rykk. Plutselig hogg det på en pen fisk og kampen var i gang. Heldigvis vant jeg denne kampen og kunne håve inn en knallfeit fjellørret på hele 1,5 kilo. For en start på ferien!

Etter dette slappa jeg litt av i skyggen før jeg en time seinere satte på en liten svart streaking caddis, litt lik noen jeg hadde sett

klekke tidligere på formiddagen. To kast og så bang! Fast fisk igjen og nok en fight var i gang. Mann mot fisk. Ti minutter seinere kunne jeg med nød og neppe håve inn historiens for meg største ørret. Og vekta? Joda, den magiske grensa var endelig brutt: 2,1 kilo! Begge to ble forøvrig satt ut igjen ettersom jeg hadde nok av mat med meg.

Å få to sånne sværinger med under to timers mellomrom er helt utrolig og en opplevelse man sannsynligvis ikke vil oppleve igjen. Den kvelden tok jeg meg fiskefri og brukte tida på å studere kart over området før jeg etterhvert sovna med tidenes største glis. Noen ganger er`e ålreit!

Nå skulle det etterhvert vise seg at fisket ble vanskeligere og vanskeligere, ja jeg fiska faktisk ikke på vakende fisk i løpet av de to neste ukene. Innsektene var alle andre steder enn på vannet. Ikke så jeg stankelbein og ikke så jeg russerfluer, selv fjærmyggen glimra med sitt fravær. Været var ganske av og på, men problemet var vinden som det stort sett alltid var for mye av, ikke uvanlig i traktene innafor Bodø. Som medlem av Sulitjelma JFF hadde jeg på forhånd leid meg diverse hytter og naust så jeg hadde ikke med meg telt denne gangen, deilig med litt komfort for en gangs skyld selv om teltlivet har sine åpenbare fordeler.

En kamerat av meg var samtidig oppe i barduområdet og der var det stort sett vindstille, varmt og store sverminger av bibio pomonae, eller russerflua som den også kalles. Dette ga godt fiske der oppe med ørreter i håven helt oppe i 3,5 kilo. Da snakker vi! Hvorfor innsektene holdt seg unna i sulis/saltdalen veit ikke jeg, men litt irriterende var det.

Etterhvert ble det en tur inn til Bodø hvor min bedårende kone Turid venta hjemme hos min-som-alltid blide svigermor. Etter ei lita uke der ute bar det igjen innover for mer fisking og denne gangen hadde vi leid oss hytte oppe ved det store Dorrovannet, bare få kilometer fra Saulofjella og svenskegrensa. Turid mista en kilosørret rett ved hytta som tok margtugga hennes kun få meter fra land. Synd, men sånt skjer. Min fiskelykke var for lengst oppbrukt og bortsett fra en feit kar på sju hekto tatt oppe på Skoddfjellet ble det ikke mer fangst på meg i løpet av turens siste uke. Uansett er jeg mer enn fornøyd med

I løpet av de tre ukene jeg tilbragte der inne traff jeg kanskje på ti fiskere totalt, og ingen av dem hadde fått noe å skryte av. Og jeg holdt selvsagt kjeft om hva jeg hadde fått...man sager ikke av greina man sitter på.

Vi sees kjære Nordland, i 2019!

Kjell Grønningen.

ny pers og noen nye interessante vann jeg skal prøve ut enda grundigere til neste år.

Suitjelma ørret – 2.1 kilo

Fiske på Øståsen i sommer

Øståsen på Hadeland er området mellom Lunner og Lyngna på østsiden av rv. 4. Skjervevannet med foreningens tidligere fiskerhytte «Preuthunhytta» og rv. 120 mot Nannestad, begrenser området i syd. Mange i foreningen har gode minner fra fiske på Øståsen selv om det til tider har vært så som så med fangstene. Innimellom har det vært ganske bra og stadig vekk er det muligheter for fine ørreter.

Bror min og jeg i slutten av juni år.

De siste 3 år har Tor og jeg fisket en uke i Isteren i Engerdal som er et stort og spennende, men også vanskelig vann. Vi tenkte at kanskje skulle vi i år, for en gangs skyld, prøve fisket på Øståsen, fra redaktørens hytte, ikke langt fra den gamle Preuthunhytta. Jeg har gjennom årene fisket i de fleste av de 20 – 30 vann som er til disposisjon for glade fiskere. Og tilgjengeligheten er jo fenomenal. Man skal ikke gå veldig langt fra bilvei (bompenge-belagt) til flotte vann i naturskjønne omgivelser. Og så er du nesten alltid alene om herlighetene.

Tor var begeistret for tanken, kort vei, fint område, dokumenterte fangster osv. Vi gjør det! Og siste uke av juni var vi installert på «Lillebo». Men været – glodhett, tørt og sol fra morgen til kveld. Alle har vi opplevd det i sommer. Går det an å fiske i dette været? Fisken går vel på dypet og sturer og smører vel sine solstekte skjell! Nei ikke alle – vi fikk, utrolig nok, fisk hver dag hele uken og vi harvet over diverse vann. En kjempetur ble det med gode ekspedisjoner til både nære og bortgjemte vann. Alle (nesten) gav fisk. Ikke stor, men gjennomgående grei stekefisk. Det er sjelden størrelsen betyr noe, viktigere er at du får fisk – opplever

draget og lettelsen over å få herligheten i hoven. Det lever man lenge på. I tillegg kommer naturopplevelsene.

Men la oss begynne med Hammertjern. Jeg fortalte i fjor om min ørretopplevelse her. Vannet har blitt spennende igjen. 3km på dårlig vei nordover fra Preuthunhytta, deretter om lag 15 min gange oppover en sti som naturen er iferd med å ta tilbake. Turen er verdifull uansett fisk. Men selv om det plasket livlig innimellom i nordøstlige vik ble det ingen ørret å få denne gang. 2 brukbare abborer tok vi med oss.

Tilbake til bilen. Videre til Breidtjernet litt lenger nordvest. Vi dro altså forbi Gullentjernet som er kjent av den eldre garde i klubben. Det burde vi nok ikke ha gjort, men Breidtjernet fristet mer. Det er større og huser både røye og ørret. Og det ble fisk, men kun 1 liten ørret så vidt minstemålet. Et festlig innslag ble de 2 nakenbaderne på badeberget på vestsiden! Siste stopp, Svera, enda lenger nord og øst for Jaren. Også et yndet badested for lokalbefolkningen. Men ørret er det her, dog med begrensede gode fiskeplasser. Kun 1 abbor fikk vi her, men vi var i gang.

Breidtjernet

Neste dag valgte vi fort dessertvannet – Fjellsjøen 691moh. under Framstadjellet (793) nord-vest for Vassbråa. Fjellsjøen har vært mitt grom-vann i mange år og flere i foreningen kjenner det. Et vakkert vann med både pen ørret og flott abbor. Adkomsten er best fra nordsiden. Fra bilveien går man over et myrparti og videre oppover i sydlig retning. Fint om vinteren også her. Gode forhold for lokale ispilkere. Den ulente stien over myrene fra veien fra Malsjøen (alt for mange hytter der til å fiske ifred) er vanligvis så våt at du søkker for hvert steg. I år kunne vi gått i joggesko og løpt over tørre tuster. Vi brukte 20 min. i slagstøvler (og med nyoperert kne). Absolutt godkjent.. Og vannet viste seg fra den vennlige siden atter en gang. 6 ørreter og 2 abborer var vi godt fornøyd med. Unødvendig å prøve flere vann før neste dag.

Onsdagen ble en innholdsrik dag. Vi hadde plottet inn Kvernsjøen og Hadelandshytta. Vannet ligger helt på grensen av Øståsenkartet. Her er det Nannestad J&F som driver kultivering. I fjor herjet ulven i dette området og skapte problemer for flere sauebønder. Veien frem går rett øst fra Skjerva etter en runde rundt Våja. Den blir dårligere og dårligere dess lenger du kommer og vi måtte tilslutt fjerne nedfalls trebusker fra veibanen. Ikke mye trafikk her nei. Til slutt ble veien så dårlig at Volvoen nektet å kjøre lenger. Til det var traktortsporene for dype og steinete. Så da ble det spasertur de neste 2 km inntil veien endte. Hva nå ? Vi tok kompasskurs mot Kvernsjøputt-bekken. Den ville vi ikke kunne unngå å treffe på, og så følge elven ned mot vannet. Hadelandshytta ville vi finne når vi var ved vannet.

Dette klaffet bra. Bekken er normalt en mindre elv, det var den i hvert fall for 24 år siden, da jeg sist fisket i dette området. Nå var det en bare en liten bekk som sildret mellom store steiner. Sommervarmen hadde gjort sitt. Men det var nå lett å ta seg frem fra sten til sten. Turen ned til vannet gikk ganske greit. Kvernsjøen. Ingen store forandringer her. Og ørreten ? Også den var på plass . Vi fikk 3 brukbare stekefisk (ørret) og var fornøyd. Nedenfor, Tor med sine 2.

Og så skimtet vi Hadelandshytta innenfor i skogen bak. Vi måtte selvfølgelig innom. Koia, ganske stor, står åpen året rundt og kan benyttes av de som har behov. Soveplass til 3 - 4 stk. Og den gamle hytteboken var på plass. Jeg fant raskt tilbake til 1994 og notatene mine fra den tid. Morsomt. Det går nok fortsatt noen år før boken er utskrevet. Fra hytta går det nå faktisk merket sti tilbake til veistoppet. Det så vi ikke da vi kom, men så er skogen ganske tett her.

Hadelandshytta

Om kvelden satte vi garn i Vassbråa (navnet har det fått siden det ligger utsatt til for vind – hyppige sjøbrott er resultatet). Det ble ingen suksess. Torsdag morgen satt det 11 bittesmå abborer i det ene 19mm garnet, mens de 3 andre større garn var tomme bortsett fra en brukbar abbor. Lyst og stille og varmt vann antok vi var årsaken. Vi dorget tilbake til land og hadde et par gode napp som ertet oss med å si at «vi er her».

Fangsten senere denne dagen ble kun 1 ørret i Avalsjøen som ligger sør øst for Skjerva. Leirsjøen gav intet. En rask tur innom Gullerudtjern viste oss et vann som er iferd med å gro enda mer igjen. Fisken

vaket, men var umulig å nå mellom siv og gress. Den beste fiskeplassen utpå den første myra var imidlertid lett å komme til nå i disse tørre tider. Før måtte du gå forsiktig og finne rett spor for ikke å drukne. Hadde jeg tatt med fluestangen tror jeg det ville blitt fangst. Dette er jo et fluevann. Per Nilsen fikk en ørret her i juni 2006 på 0,9 kilo da vi hadde drop-inn uke på Preuthunhytta. Forsidebildet til FastFisk no3/2006 med Per og ørreten er gjengitt lengre bak i bladet.

Etter mye farting brukte vi fredagen til heldagstur til Fjellsjøen igjen. Denne gang ble det 2 ørreter og 6 fine abbor. Fortsatt ikke de største osv. men godt nok for oss til en god fisketur. Etter gårdsdagens svette 30gr og sol, var fredagen en noe mildere variant men med sol hele dagen.

Lørdag tok vi livet med ro og prøvde slukstang fra land i Vassbråa etter å ha trukket opp båten. Fine fiskeplasser men ingen napp denne gangen.

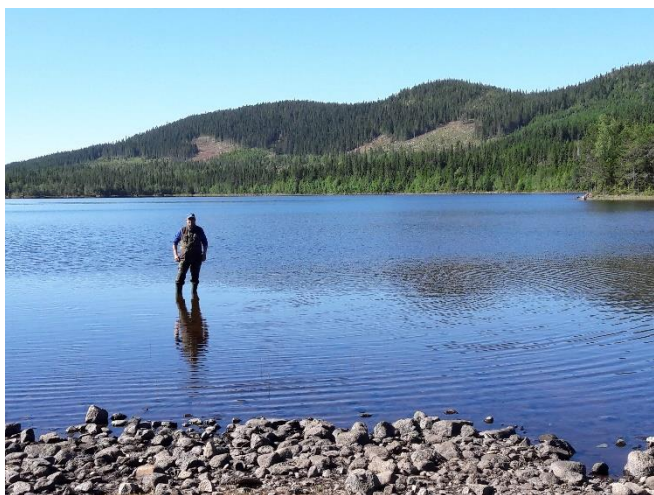
En varm og innholdsrik fiskeuke på Hadeland. Fjellsjøen anbefales. Her får du ørret av fineste kvalitet, rød i kjøttet og god kondisjon. På en heldig dag får du kanskje en stor en også !

Abbor fra Fjellsjøen

Barnebarnet på ørretfiske, med overnatting, i august.

Sommeren på Hadeland var ikke over for meg med juni og broder Tor. I august hadde vi familietreff med barn og barnebarn på hytta. Og Emma-Sophie på 6 år var lovet overnattingstur med fiske i Ognilla sammen med farfar, far og onkel samt fetter Haakon på 4. Tor og jeg hadde plukket ut Ognilla i juni som et egnet sted da det har lang fin badestrand i nord, teltplass og utedo. Midt i skauen et par kilometer nord for Vassbråa. Fisk er det også her men jeg har bare fått et par småtasser tidligere. Et napp kunne det vel bli.

Ognilla. Grunt men bedre utpå.

Det ble en uforglemmelig tur fortsatt med sol og varme og med om lag 22gr. i vannet. Å drømme om å få fisk var egentlig latterlig, men Emma hadde fått ny «ordentlig» spinnerstang, fin og rosa og med rosa åpen haspelsnelle. Hadde lært seg de viktigste grep med stang og snøre av sin fiskevante far i løpet av juli, men nå var det «eksperten» farfar som skulle vise hvordan man fikk ørret.

Vannet ligger jo flott til og med grei adkomst. Du kan kjøre helt ned til stranden og dumpe utstyret, som f.eks en pram vi hadde med på tilhenger. Etter å ha fått opp teltene og et åpent soltelt var det mye bading og soling, lek i vannet og steking av lapper på primus til lunsj.

Emma Sophie under trening – med dupp

Og etter hvert nærmet det seg fisketid, sånn ved 18-tiden. Først en god tur på vannet med sin far for å se på forholdene. Deretter begynte alvoret med farfar. Vi rodde pent ut fra grunna . Faktisk helt ut til midten av vannet hvor jeg mente vi kunne starte fiskingen. Stang , snelle og snøre ble sjekket og forklart og så satte vi på en 6 grams klassisk spinner av type PanterMartin med bronse skje og gul kropp med røde prikker. Uimotståelig for ørreten

Jeg forklarte at vi skulle dorge. Dvs. kaste ut en del av snøret og slippe ut noe mer mens jeg rodde. Og når jeg ror så vil du se stangtuppen vibrere litt i takt med roingen, sa jeg. Men hvis du ser stangtoppen bevege seg raskt og mye mer, da er det fisk, sa jeg

videre. Det ble forstått av ungdommen og jeg hjalp med første utkast før jeg begynte å ro. Så var vi i gang, jeg rodde og hun slapp ut litt mer snøre. Etter ett minutt, sa hun forsiktig, «se farfar - på stangen» . Hva, er det mulig ? Fisk ! Begynn å snelle inn sa jeg og hun satte i gang, men etter kort tid ble det vanskelig. «Farfar – du må hjelpe, det er for tungt». Jeg kjente at dette var så absolutt en brukbar ørret. Da den nærmet seg båten lot jeg Emma selv sveive det siste mens jeg hadde hoven klar. Samarbeidet fungerte og Emmas første ørret lå i båten. Jeg hoiet som en gal og Emma Sophie så underlig på meg. «Jeg vil til land og vise pappa, sa hun». Selvsagt ville hun det. Faren sto på land og fisket et godt stykke fra grunna, på en utmerket fiskeplass.

Emma-Sophie viste fisken og bildet ser man på forsiden av bladet.

Ny runde. Tilbake til midten og over på den andre siden av vannet for å ta en runde lenger nord. Under veis viste stangen tendenser men det viste seg å være gress. Barnet aksepterte dette som ganske vanlig men passet på å minne meg om ikke å skrike så stygt når vi får fisk. Et stykke nedover landsiden rykket det igjen og Emma –Sophie mente det var fisk og for tungt for henne. Jeg kjente på stangen og sa et dette var nok bare gress igjen - vi får snelle inn og ta det av. Men så begynte «gresset» å røre på seg og sannelig , fisk igjen. Denne gangen fungerte samarbeidet ikke like bra, ikke mitt i hvert fall. Emma sveivet det siste stykket, jeg var klar med hoven men ble for ivrig og bommet. «Løft opp stangen skrek jeg» - hadde glemt å ta

det med ro. Hun løftet og der dinglet fisken over hodene våre først fra den ene siden, så fra den andre. Dette går ikke - sa jeg.

«Jamen du må prøve farfar» var svaret. Jeg fikk fatt i snøret og dro alt sammen, snøret, stang og fisk rett ned i båten. Flaks !

Så var det til lands for å vist fisk nr 2 til pappen sin . Da hadde også han fått ørret. En liten røver rundt minstemålet. Jentas fisker var 28cm og 30cm.

3 runde var omtrent dacapo på den andre. Denne gangen var det faktisk gress et par ganger før vi dorget tilbake fra nordsiden og mot de grumme grunner og høler.

«Farfar jeg har fisk – du må hjelpe» kom det igjen fra jenta. Jeg tok fatt i stangen og kjente bønn – intet liv i stangen. Nei dette er nok ikke fisk vi har bare vært bort på en sten eller noe, du får bare dorge videre sa jeg. «Jammen du må jo prøve – farfar» kom det enda en gang. Javel, jeg begynte å snelle inn og så ble det liv i steinen også gitt ! Emma fikk sveive det siste stykket, jeg var klar med hoven igjen og denne gangen gikk alt perfekt. Til og med pappen fikk se samarbeidet fra land. Vi var ikke langt unna ham. Nr 3 var også en 30-cm flott ørret.

Vi rodde enda litt og hadde på en som gikk igjen ganske fort. 6-åringen godtok dette. Og til alt overmål hadde vi avslutningsvis på enda en fisk som virkelig dro og var helt inne og rundt båten før den gikk. Synd, men 3 ørreter på første ordentlige fisketur , det glemmer vi ikke, hverken Emma-Sophie eller jeg.

Det ble sen ørretmiddag den kvelden – ved stranden – på primus. Da hadde vi fått

besøk av 3 bobiler med en tysk storfamilie samt en koppel kuer som skulle ned å drikke på stranden. Det ble hurtig rettet for oss til teltene og en fin sommernatt !

Ognilla ! Jeg visste ikke at du hadde så fin fisk. I'll be back. Og aldri skal jeg glemme visdomsordene «du må jo prøve – farfar».

Red.

Tragedien å være «ekspert»

Jeg kom over en artikkel av Reinhold Isachsen (1903 – 1964), kjent som formann i OS 1945-47. Han var ivrig og allsidig sportsfisker og skrev bøker og mange artikler om fiskerelaterte temaer. Han var i sin tid med å starte Norges Sportfiskerforbund og var en periode senere også styremedlem i NJFF. En av de store profilene i foreningen vår på 40 – 50 tallet. Artikkelen nedenfor kan passe godt inn som en tankevekkende og morsom historie der flere vil kjenne seg igjen. Red.

For en del år siden hadde jeg fått ordet på meg for å være «ekspert» i gjeddefiske. Det er noe av det leieste som kan hende en fisker, man venter av ham at han skal få fisk under de umuligste forhold. Han skal få mer enn alle andre. Han skal helst være trollmann.

Det var derfor ikke med den vanlige trygge, glade følelsen jeg kjørte nedover mot Enebakk tidlig på våren med noen

nyervervede fisker venner. Sant å si fryktet jeg at det var for tidlig, det var bare hvis dagen etter kunne bli riktig god og varm at gjedda kunne komme til å si inn på grunnene. Men om den også var villig til å bite var et stort spørsmål.

Ja, vi kom nå fram til hytta, nokså sent forresten, klokken var vel elleve om kvelden. Vi fikk kaffen kokt og satte oss til å spise. Men ingeniøren var så ivrig at han satt og monterte fiskeredskapen mellom matbitene, og ikke før var den ferdig, sa han takk for mat og strøk på dør. Jeg uttalte min tvil om at han ville få noe så sent på kvelden, men han forsikret meg om at gjedda var «nattfisk», og labbet i vei langs stranden.

Nå har aldri jeg fått gjedde om natten, men hvem vet, kanskje kunne det være noe i at

gjedda var gått over til å bli nattfisk i det siste. Hans iver smittet uvilkårlig meg også, og kaffen ble satt vekk. Vi rigget opp redskapen. Nå var min andre venn nybegynner både i kaste og fiske. Han skulle bare være med «for å spise kirsebær med de store gutta, og få steinene i hue,» som han uttrykte seg.

Jeg hjalp ham litt til rette. Vi begynte å slenge, og jeg fikk etter hvert min antakelse bekreftet. Det ble ikke brett å få. Men ingeniøren som vi traff lenger oppe, var like ivrig, og i grunnen var det vakkert å gå sånn å drive i solrenninga. Orrhanen buldret iveri borte på myrene, det var fuglelåt i lauvskogen, og etter hvert ble det riktig godt og lunt i sola.

Store stimer av småmort lekte i vannskorpen. Når vi lot wobbleren gå gjennom stimen, trakk fisken seg pent unna de farlige krokene og lekte uforstyrret videre.

Utpå morgensiden ymtet jeg på at det var tider til å få seg en liten blund, men de andre ville ikke høre på det øret. Nå kom den beste fisketiden, mente ingeniøren, og nybegynneren var kommet til det stadium at han kunne kaste en serie på fem, seks kast uten backlash, så han strålte av ærlig iver bare etter å kaste videre. Det ble til at jeg ruslet tilbake og fikk noen timers søvn.

Jeg ble vekket utpå formiddagen av ingeniøren som fortalte at de hadde vært inne på en bondegård og fått lånt båt. Og nå skulle vi nordover i vannet til noen fine holmer og grunner han hadde fått anbefalt. «Men mat da, har dere spist?» Nei det

hadde det ikke blitt tid til, de hadde kastet hele tiden, men ikke fått noe.

Ja, vi dro da utpå, og når han ikke rodde, kastet ingeniøren ustanselig. Maken til tålmodighet og utholdende iver har jeg ikke sett hos noen fisker. Vi ble liggende å drive i noen sund mellom holmer og øyer, praktfulle fiskesteder med siv og vannplanter i belter over grunnene, riktige steder for gjedde. Men fisk fikk vi ikke.

Jeg la merke til den vordende fisker begynte å kaste parallelt med meg, og flere ganger rakk hans sluk lenger enn min. Nå var det ikke mer snakk om «kirsebær og de store gutta». Vi kastet og kastet i alle retninger, jeg skjønnte snart at dette var helt fåfengt, gjedda *ville* ikke bite. Men det satt en liten engstelse i meg. Sett nå at en liten fisk tilfeldigvis skulle slå seg på hos en av de andre – hvordan skulle det da gå med «eksperten»?

Ved middagstider var vi kommet tilbake til bukta utenfor hytta. Jeg satte på en noe mindre, lett wobbler som ikke var særlig god å kaste med. Den gikk ikke nær så langt som de andres, og jeg fikk i den anledning mangt et lurt sideblikk.

Men så satt det plutselig fisk på den, og det en ganske stor en. Jeg ble like forbløffet jeg som de andre, men styrte meg straks og begynte likegyldig og rutinert å sveive inn fisken. Den var svært sprek forresten, hadde slukt wobbleren helt og gav en strålende oppvisning i hvordan en gjedde kan kjempe sin siste kamp. Innvendig var jeg livende redd for at den skulle slå av tømmen under alle luftsprangene den

gjorde. «Flott fisk», mumlet de andre henvært.

Jeg fikk kleppen i den og over båtripa kom den, så pustet jeg lettet ut, «eksperten» var reddet. Fisken var stor den, jeg anslo den til 4 – 5 kilo. Jeg var lutter velvilje, heretter skulle bare jeg ro, nå var det de andres tur. Og de fortsatte å kaste dobbelt ivrige. Stakkars mennesker, tenkte jeg, de aner ikke at dette nok var et rent slumpetreff, en skjebnens gunstbevisning mot meg arme fisker for å redde min ære. Og jeg rodde og rodde, utenfor de beste steder, i den fineste avstand fra land for passe kast. Liver var fredfylt og godt igjen, pipa smakte vidunderlig når jeg hvilte på årene mens de andre kastet.

Og det led mot kveld, vi måtte pakke sakene våre, stenge hytta og ro båten tilbake til gården. Jeg ba ingeniøren, som fremdeles sto og kastet, å fire ut en lang line, senke stangspissen ned så wobbleren kunne gå riktig dypt og så dorge de siste hundre meterne jeg rodde innover. Det gjorde han, og vi hadde ikke langt til land da han ba meg holde an, han hadde «bånnfisk». Det vibrerte ganske lite, men nokså mistenkelig i stangspissen hans mens jeg skåtet utover til stedet. Jeg gjorde ham oppmerksom på det og han passet snella godt. Og bra var det, for plutselig gikk «bånnfisken» ende til vær og falt ned igjen med et ordentlig plask. Det var storfisk som etterpå gikk sindig og støtt på dypet.

Omsider fikk vi heldig kleppet den. Fisken var like stor som min, de ruvet godt i båten de to. Det var stor stas, verdens ivrigste fisker hadde fått sin velfortjente belønning,

og den «vordende» hadde fått «stenene i huet».

Dagen etter traff jeg ingeniøren nede i byen, han gjorde en rar grimase da han hilste med hatten.

«Hvor mye veide den» spurte han.

«Fire og en halv kilo» svarte jeg.

«Hå, min veide fem, gett» sa han strålende, «men kan du begripe hva det er i veien med armen min. Når jeg hilser på folk så gjør det vondt fra skulderen og helt ned i håndleddet. Jeg tror jeg har fått gikt, jeg, gett.»

«Å ja, den slags alderdomssymptomer må du nok finne deg i heretter,» svarte jeg trøstende, «er det femogtredve du er.»

Men jeg trodde det ikke det var gikt, jeg trodde det var noe helt annet.

Noe annerledes gikk det senere det året. Utpå høsten dro vi ut til et vann hvor det skulle være så ekstra mye gjedde, min venn politimannen, flygeren og boktrykkeren.

Politimannen og jeg kastet fra båten inne i en vik. Jeg så en stripe etter gjedde borte ved sivene og kastet etter den, byttet wobbler og kastet igjen uten resultat. Så sang min venn ut, han hadde et dyr på, det visteseg å være en pen abbor på vel en kilo.

Vi oppgav vika og rodde litt oppover langs landet. Han kastet utover, jeg inn mot stranden. Det hvinte i snella hans og vi huket inn en to-kilos gjedde. Litt etter hadde han en til.

Vi dro inn til leirplassen, de to andre hadde ikke fått noe og tok imot båten. De så stort på den fine fisken og nikket mot meg. «Det er vel du som har fått den?». Det var nok ikke det.

Mens kaffen kokte lurte politimannen seg bort i vika og anholdt den gjedda jeg hadde fristet forgjeves. Han steg høyt i alles aktelse. Etter maten dro flygeren og boktrykkeren utpå i båten, mens vi to spredte oss og avsøkte bukter og odder nedenfor. Jeg kastet og kastet, men ikke tale om fisk. En gang forsøkte jeg å overbevise meg selv om at det slo på, men en stor stein i passelig dubde for wobbleren ville ikke la seg bortforklare.

Utpå ettermiddagen kom vikingene inn til land. I båten lå fire gjeddehoder – noe bortenfor de tilhørende kroppene. Som forklaring på denne eiendommelige adskillelse oppgav de at «gjedda så så stygg ut at de likesågodt kappa hue av dem

før de tok løs wobbleren». Jeg hadde fremdeles ingen fisk og de spurte meg ikke til råds om noe. Tvert imot visste de selv en god del om gjeddefiske. Ja, de kunne fortelle meg mye om hvordan man skulle kaste og i det hele tatt bære seg ad for å få gjedde.

Nå tok jeg sant å si ikke dette tragisk, fiskelykken er lunefull, og jeg har fått atskillig gjedde i den tiden jeg har fisket. Jeg syntes med hånden på hjertet at det var riktig hyggelig at disse karene hadde vært så heldige på den første turen sin. Men det ulmet nok noe i dem, og de så med sideblikk bort på min slunkne fiskeveske mens de stappet sine fulle.

Det kom til et befriende utbrudd i bilen hjemover, da jeg spurte boktrykkeren hvor mange *han* hadde fått. «Tre svære» sa han tindrende, og la så til, «du vet fisken gir fanden i om man er ekspert eller ei !»

(til høyre: experten)

Gamle forsidebilder (FastFisk) i farger.

Nedenfor er gjengitt forsidebildene fra 2006. Det første er av foreningens tidligere nest-leder og styremedlem fra 90-tallet Leif Øvergaardl. Han var en dugandes laksefisker, kraftkar og OFA-mann som også forhandlet Bruce&Walker stenger i Norge. Et av hans fiskeområder var Tyrifjorden der han brukte mange økter med dorging hvert eneste år. En av hans gode fangster er fisken nedenfor. Leif er også kjent for å ha tatt en sjørørret på over 10 kilo i Oslofjorden ved Storsand.

Leif Øvergårds storørret fra Tyrifjorden. (8,5 kg, 82 cm, dvs. K-faktor = 1,54)

Det neste forsidebildet er fra Sognsvann som foreningen en periode brukte som sted for diverse fiskekurs for barn. Her barn fra Slemndal skole. Skolen stilte med klassestyrer. Foreningen hadde mannskaper og utstyr. Den faste kjerne fra foreningen var Jan Johnsen, Harald Hovde og Per Nilsen som ble supplert med andre frivillige avhengig av aktivitet.

Interesserte barn fra Slemndal på pilketur med Oslo Sportsfiskere (Sognsvann)

Det tredje forsidebildet denne gang er fra sommerturen på Preuthun-hytta i 2006. Det ble arrangert som en «drop in» tur over en uke slik at folk kunne komme og gå som de ville. Blant deltagerne var Per Nilsen som stort sett var der hele uken. Han dro denne pene ørreten på 0.9 kilo i Gullerudtjernet på flue en av dagene.

Per Nilsen med pen ørret fra sommerturen til Preuthunhytta. (foto. S.Wines)

Resultater Klubbmesterskapet på dammen i juni-i år.

RESULTAT KLUBBMESTERSKAP

Oslo Sportsfiskere

Holmendammen 12.6.2018

ØRRET PRESISJON	POENG	TID
Åge Larsen	33	03:50
Geir Granli	30	03:46
Espen Mykløen	24	03:40
Wolf Max	9	
Simen Corneliussen	8	
Gia	6	

ØRRET LENGDE	Lengste kast	Nest lengste
Geir Granli	32.5	32.0
Espen Mykløen	31.0	31.0
Åge Larsen	29.5	29.5
Gia	22.5	22.0
Simen Corneliussen	22.5	21.0
Wolf Max	19.5	18.5

Klubbmesterskap

		TOTAL
Geir Granli	30+ 32,5	62.5
Åge Larsen	33+29,5	62.5
Espen Mykløen	24+31	55.0
Simen Corneliussen	8+22,5	30.5
Gia	6+ 22,5	28.5
Wolf Max	9+19,5	28.5

Geir foran Åge med lengste kast

For å kåre Klubbmester ble samme regler som tidligere brukt nemlig sum begge øvelser

Regler for konkurransen =

Norges Castingforbunds regler for Fluekast

Returadr
Oslo Sportsfiskere
Boks 989 – Sentrum
0104 Oslo

Send oss ditt bidrag til bladet, så får vi større variasjon og et bedre medlemsblad. Du finner oss på www.oslosportsfiskere.no og Facebook.

Stiftet 1932